

Hy Vọng ở Hà Lan

Bài của Megan Armknecht

Dựa trên một câu chuyện có thật

Grace là một thiếu nữ 15 tuổi sống ở Hà Lan trong suốt Đệ Nhị Thế Chiến. Chiến tranh đã diễn ra trong một thời gian dài. Người dân Hà Lan đang khổ sở vì đói, và họ hy vọng chiến tranh sẽ sớm chấm dứt.

Năm cuối cùng của Đệ Nhị Thế Chiến là năm tồi tệ nhất đối với Hà Lan. Phe Phát Xít đã lấy đi tất cả mọi thứ. Grace không thể đi học. Căn nhà của họ không có than để sưởi ấm.

Grace và gia đình em phải ăn búp hoa tulip để khỏi bị chết đói. Mấy cái búp hoa có vị thật *kinh khủng!* Tệ hại hơn cả, Bố vẫn đang là một tù nhân chiến tranh.

Thế nhưng cảm giác hy vọng vẫn hiện hữu. Mọi người nói rằng phe Phát Xít đang thua trận. Và vào tháng Năm năm 1945, phe Phát Xít đầu hàng. Hà Lan cuối cùng được tự do trở lại! Người dân ăn mừng trên đường phố. Giờ đây Grace có thể đi học lại. Bọn binh lính không còn ở đó để phải sợ hãi nữa.

Tuyệt nhất là, một ngày nọ khi Grace và các em trai đang đi bộ từ trường về nhà, chúng thấy lá cờ Hà Lan tung bay phía trước căn nhà chúng. Chúng biết điều đó chỉ mang một ý nghĩa duy nhất.

Heber hét lên: “Bố về nhà rồi!”

Grace và các em mình chạy vào bên trong. Grace dang tay ôm chàng lấy Bố. Ông cũng ôm chặt lấy em. Thật tuyệt vời khi có Bố ở nhà.

Không lâu sau đó, những kiện hàng thực phẩm, quần áo, và thuốc men bắt đầu đến Hà Lan. Các vị lãnh đạo Giáo Hội ở Salt Lake City đã gửi nhiều đồ nhu yếu phẩm

để giúp đỡ người dân sau chiến tranh.

Thậm chí Grace đã có cả một cái áo đầm mới! Em đã mặc cùng một cái áo đầm trong năm năm, vì thế em rất vui khi có một cái áo mới.

Lần đầu tiên trong nhiều năm, Grace có đủ đồ ăn. Chủ tịch đoàn phái bộ truyền giáo và chính phủ ở Hà Lan đã quyết định bắt đầu một dự án trồng khoai tây để sản xuất thêm thức ăn. Các tín hữu Giáo Hội trồng thật nhiều khoai tây trên những cánh đồng lân cận. Trước mùa thu họ sẽ có hàng ngàn củ khoai tây để ăn.

“Nhìn kia!” Grace nói với Bố, chỉ vào một cây khoai tây đang đâm chồi. “Chúng ta sẽ không bao giờ bị đói nữa!”

Bố gật đầu nhưng không hề cười. Bố nói: “Bố đang thảo luận với Chủ Tịch Zappey. Ông nói với bố rằng Các Thánh Hữu ở Đức vẫn đang khổ sở vì đói, giống như chúng ta đã từng vậy. Họ sẽ không có được sự giúp đỡ từ chính phủ giống như chúng ta.” Bố chàng tay lên đôi vai của Grace. “Chủ Tịch Zappey đã hỏi chúng ta có thể gửi khoai tây của mình cho Các Thánh Hữu ở Đức được không.”

“Cho khoai tây của chúng ta ư!” Grace la lên. Nhưng *bọn Phát Xít* đến từ Đức! “Bố ơi, họ có thể là Các Thánh Hữu Ngày Sau, nhưng họ vẫn là người Đức.”

Bố nói: “Bố biết điều đó không dễ dàng. Nhưng họ cũng là con cái của Thượng Đế. Ngài cũng yêu thương họ nữa. Bố đã tha thứ cho họ vì đã bắt bố làm tù binh. Chúa có thể giúp tất cả chúng ta tha thứ.”

Grace nhìn lên Bố. Ông là người dũng cảm nhất

mà em biết, nhưng em cũng không biết liệu em có lòng can đảm để tha thứ giống như ông không. Rồi em nhớ về một trong những giáo viên ở trường em trong chiến tranh. Giáo viên của em đã nói rằng không phải tất cả mọi người Đức là Phát Xít, và không phải tất cả các binh lính Phát Xít đều xấu. Và giờ đây các trẻ em nam và nữ ở Đức đang khổ sở vì đói, cũng giống như Grace đã từng.

Grace hít vào một hơi sâu. Em nói: “Con hiểu rồi. Chúng ta hãy cho họ khoai tây của mình.”

Bố ôm lấy em và mỉm cười. “Con thật là một cô gái dũng cảm. Đây là một việc khó làm. Nhưng chúng ta là các môn đồ của Chúa Giê Su Kỵ Tô, và các anh chị em người Đức của chúng ta cũng vậy.”

Grace mỉm cười. Những cảm nghĩ giận dữ trong lòng em đã tan biến, và em cảm thấy thanh thản và ấm áp. Em có thể tha thứ cho người Đức. Và Chúa Giê Su có thể giúp em yêu thương họ nữa. ■

Tác giả sống ở New Jersey, Hoa Kỳ.

Các Thánh Hữu Ngày Sau ở Hà Lan đã gửi 70 tấn khoai tây và 90 tấn cá trích cho Các Thánh Hữu Ngày Sau ở Đức. Sau đó, vào năm 1953, Các Thánh Hữu Đức đã gửi nhu yếu phẩm cho các tín hữu Giáo Hội tại Hà Lan sau một trận lũ lớn.

HÌNH ẢNH MINH HỌA DO REBECCA SORGE THỰC HIỆN